

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE — DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — ECONOMIE POLITICĂ

DIRECTOR: C. G. DISSESCU

PRIM-REDACTOR: V. ATHANASOVICI

Redactori: PAUL NEGULESCU, DEMETRU NEGULESCU, ALEX. CERBAN G. MEITANI, G. G. DANIELOPOLU
G. C. CRISTESCU, SILIU RĂDULESCU

ZIARUL APARE
JOIA ȘI DUMINECĂ

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: STRADA PARIS, 20

REDACTOR-ADMINISTRATOR
B. P. RĂDULESCU

ABONAMENTELE

se fac pe an și pe jumătate de an
la 1 Ianuarie și 1 Iulie

Dela 1 Iulie până la 1 Sept. ziarul nu apare

GRIGORE G. PĂUCESCU
FONDATOR-PROPRIETAR

Un număr: 50 bani
Un număr vechi 1 leu

COSTUL ABONAMENTULUI

Pe an, 40 lei; pe jumătate an, 20 lei
Studentții plătesc pe jumătate

Pentru străinătate se adaugă timbrul postal

S U M A R

Atributul puterii judecătorești în materie de extrădare de d-l George D. Nedelcu.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ. — *Inalta Curte de casațiune și justiție, secțiunea I: Ministerul Agriculturii și Domeniilor cu Prefectura de Gorj și alții.*

Tribunalul județului Tulova: Gherasim Macri cu Ruxanda Tomescu.

Judecătoria rurală Merenii-de-Jos, ocolul Ghitpași (Vlașca): Inspektorul agricol al județului Vlașca cu Dumitru I. Sima.

Atributul puterii judecătorești în materie de extrădare

(Schiță istorică asupra instituției extrădării în țara noastră¹)

Dacă, în morală, principiul că actele omenești se justifică prin rezultatele lor este un fals principiu, în drept, acțiunile judecătorești se justifică în adevăr prin rezultate, iar aceste rezultate trebuiesc să aibă aceeași tărie ca și rezultatul operațiilor matematice.

Privind rezultatele hotărârilor judecătorești pronunțate asupra procedurii extrădărilor, vedem că ele singure, fără sprijinul vreunei alte considerațiuni, rezolvă definitiv chestiunea amestecului puterii judecătorești în materie de extrădare.

Aceste rezultate spun ritos că:

Cercetările judecătorești, în materie de extrădare, nu sunt de natură a fi încheiate printr-o hotărâre

1) Acest articol este încheierea unui interesant studiu pe care d-l G. D. Nedelcu 'l va da încurând la lumină sub titlul de mai sus.

judecătorească, fie a judecătorului de instrucțiune, fie a instanțelor de control; în aceste anchete, judecătorul de instrucțiune nu exercită o jurisdicțiune; controlul justiției superioare este inadmisibil, și, dar, controlul neputându-se justifica, puterea judecătorească este din sfera ei de acțiune, este din spațiul de mișcare ce legile i-au circumscris, când se amestecă în procedura anchetelor de extrădare.

Am văzut ea ideia de luptă — ca fenomen vital — nu trebuie să existe la puterile cari constituie mecanismul vieții Statelor.

Puterea judecătorească, dar, nu are cuvântul.

Cuvântul îl are puterea executivă, singură în măsură, după lege, să încheie printr-o hotărâre, cercetările judecătorești făcute.

Legea pentru împărțirea atribuțiilor consiliului de Stat și legea de procedură criminală se exclud una pe alta; sunt două elemente fără afinitate, ce nu se pot combina decât cu înfrângerea prestigiului puterii judecătorești.

Amestecul puterii judecătorești în procedura extrădărilor nu se datorește dorinței, sau nevoei acestei puteri de a se mișcă într'un spațiu mai mare, nici dorinței de a încălca terenul puterii executive.

Puterea judecătorească s'a găsit în fața unei stări de fapt creată de însăși puterea executivă, stare pe care nu a putut sau nu a știut să o înlăture.

La început, guvernul ordonă facerea cercetărilor, trimițând procurorului actele cari sprijineau cererea de extrădare, ca să le înainteze judecătorului de in-

strucțiune „spre cuvenita lucrare“, și cerând ca ancheta judecătorească, adică examinarea actelor, să se facă sumar.

Mai târziu, fie că s'a părut mai comod puterei executive ca să aibă și o părere categoric exprimată asupra admisibilității cererei de extrădare, fie printr'o accepciune greșită a cuvintelor „anchetă judecătorească“ — crezându-se că o asemenea anchetă nu poate exista fără o ordonanță definitivă, — s'a cerut nu pe cale de instrucțiuni generale ci parțial, darea ordonanței prin care să se declare dacă este caz sau nu de extrădare.

Târziu de tot, la 1898, s'a generalizat aceasta, punându-se în vederea tuturor parchetelor punctele de stabilit prin ancheta judiciară, pe baza cărora urmează să se pronunțe instrucțiunea prin ordonanța finală²⁾.

Aceste ordine ale ministerului justiției au sugerat parchetelor — nu la toate însă — ideia de a se conforma în totul regulelor de procedură criminală, cu confirmarea de către tribunale a mandatelor de arestare, cu opozițiune la Camera de punere sub acuzare, etc.

De aci greșala; de aci credința că procedura anchetelor de extrădare intră în atributul puterei judecătorești; de aci raportul cu No. 79 din 1914, al procurorului-general de pe lângă Curtea de apel din Craiova, după care «judecătorul trebuie să emită ordonanța definitivă, care e atacabilă ca orice ordonanță de părțile în drept... și că procurorii vor trebui să înainteze pe viitor dosarele parchetului general spre cuvenitul control», cași cum judecătorul de instrucțiune ar exercită în aceste cercetări o jurisdicțiune.

2) Ordonanțele finale n'au împiedicat însă guvernul ca, chiar în timpurile din urmă de tot, să ceară rectificarea lor, când găseă vreo nepotrivire (vezi adresa minist. afac. străine, No. 11785 din 2 Iunie 1912, și ordinul ministerului de justiție No. 18996 din 5 Iunie 1912, către primul-procuror al tribunalului Dolj, în afacerea extrădării numiților Deneș Tiku, Nicolae Krauss și Rusalin Sârbovan. Judecătorul de instrucțiune al cab. II, de pe lângă trib. Dolj, prin ordonanța definitivă No. 74 din 1912, în unire cu rechizitorul definitiv, declarase că este loc să se extrădeze Deneș Tiku; pentru ceilalți doi, parchetul de Ilfov, declarase că nu e loc de extrădare. Parchetul de Dolj, și a reformat în urmă rechizitorul și ordonanța. Dos. minist. justiției No. 3/9/912/2.

Răspunsul la niște simple chestiuni de procedură penală, va înlătură această credință.

Judecătorul de instrucțiune exercită el întotdeauna o jurisdicțiune în cercetările sale? Se pronunță el întotdeauna asupra cercetărilor ce face?

În ce cazuri legea de procedură criminală cere să se dea ordonanțe? Sau mai bine, în ce cazuri nu cere asemenea ordonanțe?

Cine e familiarizat cu codicele de procedură criminală, va avea răspunsul ușor.

Procurorul, oridecâteori primește vreo denunțare, ori este informat că s'ar fi săvârșit vreun fapt penal, cere judecătorului de instrucțiune să facă cercetările cuvenite și să încheie procesele-verbale necesare.

Judecătorul procedând la cercetări, după terminarea lor trimite actele dresate de constatările făcute parchetului, fără să statueze asupra acestor constatări.

Procurorul examinând actele, are facultatea să nu pună în mișcare acțiunea publică, dacă crede că faptul nu e penal, și să «claseze» afacerea.

În asemenea cazuri nu se dă nici rechizițiuni și nici ordonanță definitivă.

În asemenea cazuri judecătorul de instrucțiune lucrează nu ca jurisdicțiune de instrucțiune, ci ca orice ofițer de poliție judiciară, auxiliar al procurorului. Lucrarea lui, însă, e o cercetare judecătorească în spiritul și litera legii.

Aceasta este rânduiala procedurii noastre penale asupra denunțărilor.

Dacă aceasta este rânduiala, de ce credința că în cercetările judecătorești ordonate și indicate de guvern asupra cererilor de extrădare judecătorul ar lucra ca jurisdicțiune de instrucțiune?

A fortiori, el lucrează ca ofițer de poliție judiciară în materie de extrădare, unde directiva anchetei și pronunțarea sentinței asupra cercetărilor făcute, aparțin puterei executive.

Cercetarea judecătorească pe care o cere art. 6 din legea pentru împărțirea atribuțiunilor consiliului de Stat, nu e decât cercetarea judecătorească de care am vorbit mai sus, fără rechizițiuni și fără ordonanță definitivă.

Iată ce se înțelege prin anchetă judecătorească în materie de extrădare.

Acesta fiind înțelesul cercetării judecătorești, normele de urmat se indică dela sine :

Ministrul justiției, capul suprem al ministerului public (art. 41 din legea de organizare judecătorească), primind informațiunea că un urmărit sau condamnat străin căruia i se cere extrădarea, s'a refugiat în România, ordonă cercetare.

Parchetul transmite ordinul judecătorului de instrucțiune.

Acesta, după indicațiunile date asupra punctelor de cercetat, face constatările, încheie actele și trimite dosarul parchetului.

Procurorul, care nu poate nici să claseze afacerea, căci nu-i aparține, nici să facă rechizițiuni spre a obține o sentință judecătorească, căci sentința e a guvernului, înaintează dosarul ministerului justiției cu un raport recapitulativ despre ce s'a constatat.

Consiliul de miniștri, în urma referatului ministrului afacerilor străine, examinează actele încheiate și statuează asupra cererii de extrădare.

Dacă vre-unul din punctele indicate a se stabili prin cercetarea judecătorească nu este bine lămurit, guvernul poate ordona un supliment de cercetări.

Individul căruia i se cere extrădarea este ținut la dispozițiunea Statului străin care l-a cerut, — prin urmare și a judecătorului de instrucțiune pentru facerea cercetărilor, — într'atâta întrucât cererea de extrădare este regulat făcută, iar actele sprijinoare cererii sunt la timp trimise, întrucât cererea este întemeiată și întrucât raporturile dintre State nu se opun. Toate acestea le apreciază guvernul. Singur el poate ordona arestarea, determină timpul cât poate să dureze și dispune asupra punerii individului în libertate. Parchetul nu poate lua nici o măsură fără o prealabilă încuviințare a ministerului justiției, prin organul căruia guvernul îndeplinește formalitățile procedurii de extrădare.

Acesta este sistemul legislațiunii noastre ³⁾.

3) Sistemul se numește administrativ. Cercetarea judecătorească ordonată de guvern nu a schimbat caracterul administrativ al chestiunii. Caracterul extrădărilor a rămas acelaș ca și în trecut, ca și sub legea pentru înființarea consiliului de Stat dela 1864.

Sistemul administrativ se găsește și în Franța, cu singura deosebire, în ce privește cercetările, că ele se fac de procurorul republicei. Acesta trimite actele încheiate, însoțite de avizul său motivat, procurorului-general, care la rândul-i, le înaintează cu aprecierile sale ministerului justiției.

O lege care să determine formalitățile procedurii de extrădare, nu există.

Ordonanțele definitive ale judecătorului de instrucțiune, arestările după regulile legii asupra libertății individuale, opozițiunile la Camerele de punere sub acuzare, etc., nu sunt, în materie de extrădare, decât niște forme îndeplinite de către cel ce le practică, în credința că se dă o validitate actului judecătorec al cercetărilor ⁴⁾; nu sunt decât niște exteriorizări, niște imagine active ale unei noi legiuri creată de imaginile reproducătoare sau pasive ale legiurilor noastre penale.

George D. Nedelcu.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIUNE ȘI JUSTIȚIE

SECȚIUNEA I

Audiența dela 28 Aprilie 1914

Președința d-lui V. Bossy, consilier

Ministerul Agriculturii și Domniilor cu Prefectura de Gorj și alți

BUNURI DE MÂNĂ MOARTĂ. — PERSOANE JURIDICE. — STAT. — LEGEA DIN 1912 PENTRU TRECEREA ÎN PROPRIETATEA STATULUI A MOȘILOR POSEDATE DE PERSOANE JURIDICE.

Din termenii legii din 1912, pentru trecerea în proprietatea Statului a moșilor posedate de persoanele juridice, precum și din spiritul care a prezidat la alcătuirea ei, rezultă că Statul nu devine proprietar prin efectul legii, de plin drept decât numai asupra acelor moșii care se aflau în posesia persoanelor juridice în momentul pro-

În afară de acest sistem se mai cunosc în procedura extrădărilor încă două sisteme: *judiciar* și *mixt*.

Reproduc la urma acestei lucrări, în «apendice»:

1. Darea de seamă din «La Grande Encyclopédie» care rezumă mecanismul celor trei sisteme de procedură;
2. Circulările ministerului justiției din Franța dela Octombrie 1875 și Decembrie 1906, în cari se cuprinde procedura franceză relativă la extrădări;

3. Darea de seamă din «Encyclopedia Britanica», privitoare la modul cum se fac cercetările în aplicarea sistemului judiciar ce se practică în Anglia;

4. Procedura extrădărilor în Belgia (sistemul mixt); și
5. Procedura în Austria, Ungaria, Țările-de-jos, Italia și Marele Ducat de Luxemburg, cu cari România este legată prin tractate de extrădare.

4) Am văzut, în cursul acestui studiu, care este rezultatul validării prin sentințe judecătorești a cercetărilor în chestiune.

mulgării legii, iar nu și asupra acelor care sunt posedate de alții și pe care persoanele juridice le revendică.

Prin urmare, legea din 1912, nu este aplicabilă și deci Statul nu poate cere în virtutea ei redeschiderea și continuarea unui proces, când în momentul promulgării menționatei legi, moșia în litigiu nu se află în posesia persoanei juridice ci în posesia moștenitorilor ab intestat dela care persoana juridică o revendică în baza unui legat particular.

No. 249 — Respins recursul făcut de Ministerul agriculturii și domeniilor, contra deciziei No. 110 din 1913, a Curții de apel din București, secțiunea I, în proces cu prefectura Gorj ș. a.

S'au ascultat d-l avocat D. Dobrescu, pentru recurent, în dezvoltarea motivului de casare; d-nii avocați G. Stoicescu și Take Ionescu, pentru intimati, în combateri; d-l procuror St. Stătescu, în concluzii, pentru respingere.

Curtea, deliberând,

Asupra motivului de casare tras din „exces de putere și violarea art. 1, 7 și 8 al legii din 18 Martie 1912, pentru trecerea în proprietatea Statului a moșiilor stăpânite de persoane juridice, cu caracter de utilitate publică“.

Având în vedere decizia supusă recursului, din care se constată că acțiunea prin care prefectura județului Gorj, revendică dela moștenitorii defunctului dr. Urdăreanu moșia Urdarii de jos, legată ei de defunct, fiind respins de tribunal și prefectura făcând apel, Curtea din București a suspendat judecarea apelului în ziua de 29 Noembrie 1912; că, la 30 Martie 1913, părțile au încheiat o tranzacție prin care prefectura în schimbul unei sume de bani, renunță la legat, declarând că-l consideră ca nul; că, în această stare fiind procesul, ministerul de domenii a făcut cerere de intervenție și redeschidere tot în ziua de 30 Martie 1913, pe temeiul dreptului comun și în baza art. 1, 7 și 8 din legea dela 18 Martie 1912, pentru trecerea în proprietatea Statului a moșiilor stăpânite de persoane juridice cu caracter de utilitate publică; că, prin acea cerere ministerul susținea că, având dreptul de proprietar al acelei moșii, în virtutea art. 1 din menționata lege, este substituit în toate drep-

turile prefecturii și deci el singur are dreptul să redeschidă și să continue procesul relativ la moșia Urdarii, iar nu prefectura care încetase, în baza acelei legi, de a fi proprietară, astfel că la 30 Martie 1913, nu mai avea cădere să stingă prin tranzacție procesul ce era pendinte; că, Statul mai adaugă, că, în orice caz, în baza art. 7 și 8 din lege, este îndreptățit să continue procesele relative la moșiile ce intrau în patrimoniul său;

Că, Curtea de apel a respins această cerere de intervenție a Statului și toate mijloacele invocate în susținerea ei, motivând că procesul se află definitiv stins prin tranzacție, astfel că nemai fiind proces, nu se poate formula nici o cerere de intervenție; că, chiar de n'ar fi stins, cererea de intervenție fiind pentru apărarea dreptului Statului, iar nu a uneia din părțile aflate în proces, nu poate fi făcută direct în apel;

Că, legea din 1912, invocată de Stat, nu se aplică în speță, de oarece prefectura nu se află în posesia moșiei la promulgarea acelei legi, ci ea o revendică dela moștenitorii defunctului Urdăreanu; că, prin urmare, motivează Curtea de apel, Statul n'a putut deveni proprietarul moșiei în litigiu, astfel că prefectura era sigură că în drept să ceară validarea testamentului prin care i-se legă acea moșie și să transigă asupra aceluși drept al său, iar Statul nu poate cere de cât anularea tranzacției pe cale principală;

Considerând că Curtea de apel, hotărând astfel și respingând cererea de intervenție făcută de Stat, nu a comis exces de putere și nu a violat art. 1, 7 și 8 ale legii din 1912, cum se pretinde prin motivul de casare;

Că, în adevăr, din chiar termenii întrebunțați în legea care ne preocupă și din spiritul care a prezidat la alcătuirea ei, rezultă că Statul nu devine proprietar prin efectul legii, deplin drept decât numai asupra acelor moșii, care se află în posesia persoanelor juridice în momentul promulgării legii, iar nu și asupra acelor care sunt posedate de alții și pe care persoanele juridice le revendică; că această idee că moșia trebuie să se afle în posesia persoanelor juridice, este exprimată în chiar titlul legii care este astfel redactat: „lege pentru trecerea în proprietatea Statului a moșiilor posedate de persoanele juridice“ etc.;

Că, de aceia și art. 7 din lege prevede că Statul, ntrând de drept în posesia moșiei în locul persoanei uri dice, este îndreptățit să continue procesele pe care terții le-au intentat, înainte de lege, așezămintelor ce se aflau în posesia moșilor ;

Considerând că al. II al art. 1 din lege care prevede că, în caz când numai nuda proprietate aparține persoanei juridice și uzufructul altuia, Statul nu va intra în stăpânirea moșiei de cât numai la stin gerea uzufructului, departe de a contrazice, confirmă ideia legii că persoana juridică trebuie să se afle în posesia moșiei pentru ca trecerea ei în proprietatea Statului să se opereze din chiar momentul promulgării legii ;

Considerând că, în speță, în momentul promulgării legii din 1912, moșia în litigiu nu se află în posesia prefecturei de Gorj, ci în posesia moștenitorilor abintestat ai defunctului dr. Urdăreanu, dela cari prefectura o revendică în baza unui legat particular, lăsat prin testament de numitul defunct ;

Că, în asemenea împrejurări, legea specială din 1912, nu este aplicabilă și deci Statul nu poate cere în virtutea ei, redeschiderea și continuarea procesului dintre prefectură și moștenitorii defunctului dr. Urdăreanu ;

Că, deci, Statul, neputând să intervie în acel proces, în baza legii speciale ce a invocat, cu atât mai puțin poate face aceasta în baza dreptului comun, de oarece în acel moment procesul se află definitiv stins prin tranzație, și unde nu este proces, nu poate fi vorba de intervenție ;

Că, prin urmare, motivul de casare este nefondat și cată să fie respins.

Pentru aceste motive, respinge.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI TUTOVA

Audiența dela 28 Noembrie 1913

Președința d-lui Tasse Teodorescu, președinte

Gherasim Macri cu Ruxanda Tomescu

SUCCESIUNE. — ACCEPTARE SUB BENEFICIU DE INVENTAR. — MOȘTENITOR BENEFICIAR. — BUNURI SUCCESORALE. — ADMINISTRAȚIUNE. — ART. 714 C. CIV.

SUCCESIUNE. — LEGATAR CU TITLU PARTICULAR. — BUN DETERMINAT. — CREANȚE SUCCESORALE. — TITLURI OBTINUTE FAȚĂ DE LEGATARUL BENEFICIAR. — DACĂ SUNT OPOZABILE LEGATARULUI PARTICULAR. — ART. 899 G. CIV.

1° Prin acceptarea unei moșteniri sub beneficiu de inventar, se produce o separațiune între

patrimoniul defunctului și acel al moștenitorului, separațiune care are de scop să împedice împreunarea acelor patrimonii și să mărginească executarea creanțelor și legaturilor numai asupra bunurilor succesoriale. Din această cauză moștenitorul beneficiar are în privința bunurilor succesoriale sarcina de ale administra și ale lichidă în folosul creditorilor și legatarilor cărora urmează a da socoteală de rezultatul administrațiunii sale.

2° Legatarul cu titlu particular primind din momentul morței testatorului proprietatea unui bun determinat sub rezerva de a fi plătite datorită succesiunii din bunurile rămase pe urma acestuia, pe temeiul principiului *nemo liberalis, nisi liberatus*, el are din acel moment un drept personal deosibit, sub rezerva de mai sus.

Și cu toate că creanțele defunctului au să se realizeze asupra acestui bun determinat, totuși întrucât acele creanțe nu au fost constatate față de testator, titlurile ce s'ar obține față de moștenitorul beneficiar cu privire la existența acelor creanțe și rangul lor, nu pot fi opozabile legatarului particular, când are a se urmări asupra bunului legat, căci în acest caz s'ar păgubi un drept al acestuia, deoarece creanța constatată contra succesiunii, ar fi preferată legatului și s'ar execută chiar asupra bunului legat.

Tribunalul,

Asupra acțiunii intentată de Gherasim Macri, prin petițiunile înregistrate la No. 25068 din 6 Octombrie 1912 și 11884 din 9 Mai 1913, în contra d-nei Ruxanda Ionescu, și asupra cererilor reconvenționale făcute de aceasta cu petiția înregistrată la No. 2876 din 1 Februarie 1913, și No. 19577 din 12 Septembrie 1913.

Având în vedere că din susținerile părților și actele diu dosar rezultă în fapt următoarele :

Teodor Tomescu, murind în 1905, lasă pe urma lui avere mobilă în valoare de 8778 lei și trei imobile în orașul Bârăd dintre care un imobil în indiviziune cu fratele său Frumuzache Tomescu.

Prin testamentul autenticat la No. 1204 din 1904, de tribunalul Tutova, lasă soției sale Ruxanda Tomescu, imobilul din Bârlad, strada Paloda No. 269.

Sucesiunea este primită sub beneficiu de inventar numai de către Elisabeta Velicovici, sora lui T. Tomescu, iar ceilalți frați între care și Frumuzache Tomescu și surori renunță la succesiune.

Ruxanda Tomescu, soția defunctului, care stăpânea de fapt dela moartea soțului său imobilul legat, pentru a-și realiza creanța de dotă și anul de doliu chiamă în judecată pe moștenitoarea beneficiară și obține prin sentința No. 214 din 1906 suma de lei 9200, ca creanță dotală, și prin sentința No. 43 din 1906 suma de lei 860, creanță pentru alimente, vesminte și anul de doliu.

Frumuzache Tomescu, pretinzându-se și el creditor al defunctului său frate, chiamă în judecată pe sora sa Elisabeta Velicovici, moștenitoarea beneficiară, și obține: 1) sentința No. 64 din 1906, a tribunalului Tutova, pentru suma de lei 3.900, pe care ar fi încasat-o T. Tomescu din veniturile imobilului indiviz, și care i s'ar fi convenit lui; 2) sentința No. 1936 din 1906, a tribunalului Tutova, pentru suma de lei 834, ce ar fi plătit pentru o cambie a defunctului pe care o girase; și 3) sentința No. 434 din 1906, a tribunalului Tutova, și cartea de judecată No. 409 din 1906, a judecătoriei de ocol Bârlad, pentru suma de lei 2.290,35 ce s'ar fi cheltuit pentru înmormântarea lui T. Tomescu.

Cu ocaziunea acțiunii făcută de Fr. Tomescu, pentru creanța de 3.300 lei, Ruxanda Tomescu a făcut înaintea tribunalului intervenție prin petiția înregistrată la No. 2459 din 1906, dosarul No. 5664 din 1906, susținând că această creanță nu se datorește, ci că este făcută numai în scopul de a o împedica pe ea să primească sumele ce i se datorau de către moștenire. Fr. Tomescu, primind însă ca să nu treacă înaintea intervenției cu creanța lui și prin urmare să nu o păgubească, s'a luat act de această înțelegere în sentința No. 64 din 1906, și Ruxanda Tomescu nu a mai stăruit în intervenția făcută.

Pentru realizarea creanțelor sale, d-na Ruxanda Tomescu scoate în vânzare averea moștenirii defunctului Tomescu, și prin tablourile de distribuțiune din 28 Martie 1908 și 11 Noembrie 1909, se împart creditorilor sumele rezultând din vânzarea averii mobilă și imobilă a numitului defunct.

Ruxanda Tomescu se îndestulează complet de tot ce i se datora, iar Fr. Tomescu, rămâne neachitat cu suma de lei 3.900 din sentința No. 64 din 1906, cu suma de lei 565,15 capital cu procente dela 14 Februarie 1908, rest din suma de lei 834, admisă prin sentința No. 1936 din 1906, investită cu formula executorie No. 382 din 1906, și cu suma de lei 1.355 rest din suma de lei 2.000, constatate prin cartea de judecată No. 409 din 1906, investită cu formula executorie No. 393 din 1906.

Pentru acoperirea creanței de 3900 lei Fr. Tomescu scoate în vânzare imobilul din strada Paloda No. 269 ce-i fusese legat Ruxandrei Tomescu de către defunctul ei soț și asupra cărui imobil aceasta a făcut importante îmbunătățiri prin construcții noi, care au îndoit valoarea imobilului.

Ruxandra Tomescu face contestație care i se respinge prin sentința No. 3901 și imobilul se adjudecă, liberându-se ordonanța de adjudecare No. 2917.

În urma recursului făcut de Ruxandra Tomescu se casează prin deciziunea No. 107 secția II a Inaltei Curții de casație și justiție sentința No. 390/91 și ordonanța de adjudecare No. 2917 a tribunalului Tutova și Gherasim Macri ca cesionar al d-lui Fr. Tomescu, actul autenticat la No. 481 din 1911, pentru realizarea creanțelor sale, face acțiunea de față prin care tinde la dovedirea nu atât a faptului că din imobilul legat soției acestuia și că asupra lui urmează a se realiza creanțele succesoriale, lucru recunoscut de altfel de pârâtă și care s'ar putea stabili în tot cazul în instanța de urmărire, cât faptul că creanțele pretinse de reclamant și obținute prin hotărâri definitive în contra moștenitorului beneficiar sunt opozabile pârâtei ca legatară particulară;

Având în vedere că prin acceptarea unei moșteniri sub beneficiu de inventar se produce o separațiune între patrimoniul defunctului și acel al moștenitorului, separațiune care are de scop ca să împedice împreunarea acelor patrimonii și să mărginească executarea creanțelor și legaturilor numai asupra bunurilor succesoriale;

Având în vedere că din această cauză moștenitorul beneficiar are în privința bunurilor succesoriale sarcina de a le administra și a le lichida în folosul creditorilor și legatarilor cărora urmează a da socoteli de rezultatul administrațiunii (714 c. civ.).

Considerând că, deși în principiu succesiunea este reprezentată prin moștenitorul beneficiar și că actele acestuia sunt opozabile tuturor creditorilor și legatarilor, totuși acest drept al moștenitorului de a reprezenta moștenirea este limitat de calitatea lui de administrator al bunurilor succesoriale și deci de mandatar al creditorilor și legatarilor și *atunci când este în cauză un interes contrar dreptului personal al unuia din aceștia*, de pildă stabilirea unui drept de preferință între creditori și legatari, cu drept cuvânt actul moștenitorului beneficiar nu este opozabil creditorului sau legatarului păgubit, care nu poate fi reprezentat de cât în actele ce interesau în comun moștenirea și care erau în interesul tuturor legatarilor și creditorilor (Laurent, vol. X, No. 133; Huc, vol. 5, pg. 275 și Aubry et Rau, vol. 6, pag. 454);

Considerând că legatarul cu titlu particular primind din momentul morții testatorului proprietatea unui bun determinat sub rezerva de a fi plătite datoriile succesiunii din bunurile rămase pe urma acestuia, pe temeiul principiului *«nemo liberalis, nisi liberatus»*, el are din acel moment un drept personal, deosebit sub rezerva de mai sus însă;

Că, de și asupra acestui bun determinat au să se realizeze creanțele defunctului, totuși întru cât acele creanțe nu au fost constatate față de testator, titlurile ce s'ar obține față de moștenitorul beneficiar cu privire la existența acelor creanțe și rangul lor, nu pot fi opozabile legatarului particular, când au a se urmări asupra bunului legat, căci în acest caz s'ar păgubi un drept al acestuia, de oare ce creanța constatată contra succesiunii ar fi preferită legatarului și s'ar executa chiar asupra bunului legat;

Că, această soluțiune nu numai că este în acord cu principiile teoriei reprezentărei, dar ea este și dreaptă, căci altfel cu ușurință s'ar putea reduce la nimic existența legaturilor, de pildă prin crearea unor creditori fictivi de către moștenitorul beneficiar mai ales când acesta este și insolubil;

Că, în cazul de față, d-na Ruxanda Tomescu, primind ca legat imobilul din strada Paloda No. 269, și moștenirea soțului său fiind primită sub beneficiu de inventar de d-na Elisabeta Velcovici, urmează că creanțele obținute prin titlurile arătate mai sus de către reclamant în contra moștenitoarei benefi-

ciare nu pot fi opozabile părâței Ruxanda Tomescu, când sunt îndreptate în contra legatului acestuia;

Că, nu se poate trage concluziunea că părâta ar fi recunoscut una din creanțe prin faptul intervențiunii sale în acțiunea pe care reclamantul urmărea suma de lei 3.900, întrucât n'ar fi susținut decât că rangul creanțelor sale dotale și de anul de doliu să primeze pe a reclamantului, căci din petițiunea de intervențiune No. 2459 din 1906, dosarul No. 4664 din 1906, rezultă că părâta a contestat chiar existența creanței socotind-o ca simulată și îndreptată contra sa, și în urma declarațiunii reclamantului că primește ca creanțele să treacă înainte, aceasta nu avea interes să se preocupe de o creanță pretinsă care nu-i putea păgubi și care nu era îndreptată în contra sa;

Că, de asemenea, din faptul că reclamantul a luat parte la tablou alături cu părâta, nu se poate trage nici o concluziune nefavorabilă aceștia, că ar fi recunoscut creanțele cu care figura reclamantul, căci părâta neavând în realizarea drepturilor sale nici un interes contrar, nu putea să recunoască acele creanțe, neurmărindu-se prin ele nimic contra sa;

Că, deci, titlurile executorii obținute în contra moștenitorului beneficiar și constatând niște creanțe ale succesiunii nefiind opozabile în drept și nici recunoscute în fapt de acesta, urmează că nu se pot urmări asupra bunului legat și asupra căruia Ruxanda Tomescu are un drept personal de proprietate din momentul morții, decât când ar fi obținute contradictor cu acesta;

Că, chiar dacă hotărârile definitive contra moștenitorilor beneficiari s'ar putea opune fără rezerva de mai sus legatarilor și creditorilor, încă în cazul de față ele nu s'ar putea opune întrucât ele nu sunt decât rezultatul unei înțelegeri între reclamant și moștenitorul beneficiar pentru a sustrage părâței legatul în întregime, sau încât mai mare măsură, și deci nu sunt obținute de bună credință;

Că, așa dar, acțiunea de față având de obiect să facă opozabile d-nei Ruxanda Tomescu, legatara particulară a succesiunii T. Tomescu, creanțele constatate prin hotărârile No. 64 din 1906, 1936 din 1906, 423 din 1900 și 409 din 1906, urmează că ea este neîntemeiată și are a fi respinsă întrucât aceste

hotărâri obținute contra eredelui beneficiar de reclamant, nu pot fi opozabile părâtei legatară particulară;

Având în vedere și cererea de cheltueli de judecătă pe care tribunalul apreciind le fixează la suma de 100 lei, care urmează a se plăti de reclamantul care cade în proces conform art. 140 și 146 din procedura civilă.

Pentru aceste motive, redactate de d-l jude de sedință N. Stănescu, respinge acțiunea, etc.

Semnați: Tasse Teodorescu, N. Stănescu

JUDECĂTORIA RURALĂ MERENII-DE-JOS OCOLUL GHIMPAȚI (VLAȘCA)

Audiența dela 28 Mai 1914

Judecător, Vasile Iacobini

Inspectorul agricol al județului Vlașca cu Dumitru I. Sima

INVOELI AGRICOLE. — ACT SCRIS. — INTERVENȚIA JUDECĂȚEI. — ART. 58 L. INVOEL. AGRIC.

Legea învoelilor agricole neîngăduind să existe și să se pună în aplicare învoeli ce nu sunt constatate prin act scris, urmează că atunci când un arendaș refuză a depune contracte scrise pentru învoiala încheiată cu muncitorii învoitori de pe moșie, judecata trebuie să intervie pentru a stabili învoiala înscris prin hotărâre, consfințind convenția dintre părți în limitele legii și a prețurilor regionale.

Judecata,

Având în vedere cererea d-lui inspector agricol al județului Vlașca No. 354 din 1914, prin care se supune judecăței noastre pe d-l Dumitru I. Sima, arendașul moșiei Merenii-Ciuani din comuna Merenii de jos, pentru ca în conformitate cu dispozițiunile art. 52 din legea învoelilor agricole să se determine prin sentință judecătorească, condițiunile învoelilor agricole verbale cu început de executare, chiar și în caz că ele nu ar conține stipulațiuni ilegale;

Considerând că din dispozițiunile art. 52 din legea învoelilor agricole rezultă că legea nu îngăduie să existe și să se pună în aplicare învoli ce nu sunt

constatate prin act scris și aceasta pentru a evita neînțelegeri și întâzieri în executarea lor, incompatibile cu urgența impusă de natura învoelilor agricole;

Având în vedere că d-l arendaș Dumitru I. Sima în urma invitațiunilor făcute prin primăria comunei Merenii de jos, refuză a depune contracte scrise pentru învoiala încheiată cu muncitorii învoitori de pe moșia Ciuanii și aceasta în disprețul textului art. 52 din legea învoelilor agricole;

Considerând că legea învoelilor agricole, înțelege să intervie și să stabilească echilibrul rupt prin atotputernicia unora și slăbiciunea altora, dându-i curs forțat cum este în cazul de față și aceasta pentru ca să completeze voința rar liberă a țaranului învoitor;

Că, astfel fiind, judecata urmează a interveni și a stabili învoiala în scris prin hotărâre, consfințind convenția dintre părți în limitele legii și a prețurilor regionale, anulând pe cele ilegale.

Pentru aceste motive, confirmă convenția dintre d-l Dumitru I. Sima, arendașul moșiei Merenii-Ciuani și muncitorii învoitori, etc.

Judecător, Vasile Iacobini.

BIBLIOGRAFIE

A apărut:

Colecțiunea Legilor Financiare

DE

CONST. V. SĂVESCU

Advocat

Această colecțiune cuprinde: Legea de constatare și perceperea contribuțiunilor directe. — Legea impozitului funciar. — Legea impozitului personal. — Taxa de 3% asupra salariilor. — Legea patentelor (cu un tablou al hotărârilor Inaltei Curți de casație, aranjat după profesiuni). — Legea licențelor. — Legea monopolului vânzării băuturilor spirtoase. — Legea de urmărire, precum și legi, regulamente, legi interpretative și extrase din legile relative la aceste texte.

Toate aceste legi sunt adnotate cu jurisprudența Inaltei Curți de casație sub fiecare articol și diferite note explicative.

București, Tipografia „Gutenberg“ Strada Paris, No. 20

— Prețul 6 Lei —